

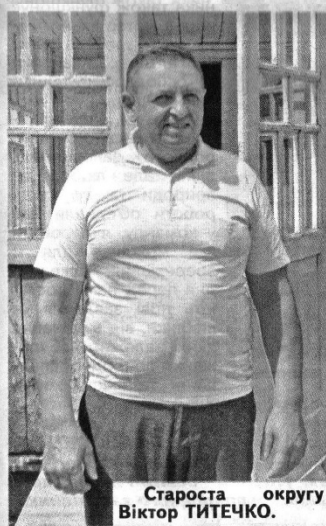

Поліські гостини

Жнива, косовиця, ягоди, війна:

Коростський старостинський округ один із найбільших у Сарненській громаді. Тут проживають понад 4 тисячі людей. З початком війни жителі активно підтримують українську армію і, попри власні щоденні клопоти, продовжують робити це зараз.

Староста Віктор Титечко наразі розповідає про волонтерський рух у селах округу як про буденні справи. З перших днів війни в Будинку культури Короста організували штаб, де приймали різну допомогу від жителів. Однак ніхто не очікував, якими будуть масштаби підтримки:

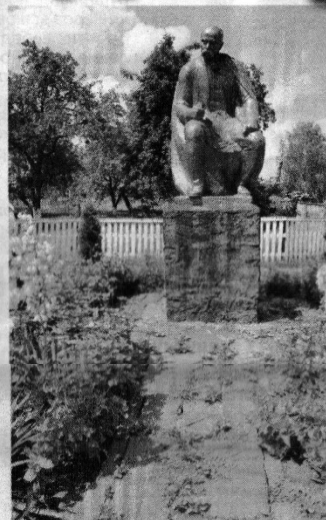

Староста округу Віктор ТИТЕЧКО.

— Те, що наші люди допомагають армії, це само собою зрозуміло. Але, відверто кажучи, в перші дні війни в нас був справжній продуктовий хаос. Люди приносили все підряд: картоплю, консервацію, м'ясо, сало. Цього всього було настільки багато, що склади в Сарнах завалили під стелю. Побоювався, аби нічого не зіпсувалося. Але після звільнення Київщини все це знадобилося вже там. І наші волонтери Григорій Босий, Олександр Бойчук, Сергій Скрипка неодноразово возили гуманітарну допомогу в Бучу, Гостомель та інші міста.

Крім того, в Коросту на базі підприємства, що спеціалізується на виготовленні м'яких меблів, організували швейний цех із пошиття військової амуніції. У ньому працюють місцеві рукодільниці, які з початком війни швидко перекваліфікувалися й шиють надійний захист для бійців на фронті.

Також округ регулярно підтримує жителів, що виконують свій військовий обов'язок на передовій.

— 120 наших хлопців наразі служать у рядах ЗСУ. 12 із них пішли добровольцями. Більшість зараз перебуває на передовій. Ми їх стараємося забезпечити всім. Передаємо прилади нічного бачення, аптечки, каски, тактичні турнікети, — каже Віктор Титечко.

Приймають у Коросту й переселенців. У перші місяці війни в окрузі їх налічувалося 130, а наразі — 66. Більшість людей повернулись у свої домівки після відступу російської армії, а решта чекають на звільнення території.

Через війну деякі плани розвитку округу довелося відкласти. Один із них — будівництво нової дороги, яка сполучала б дві громади:

— Мали прокласти асфальтне покриття від «Варшавки» через Кричильськ, Корост і до смт Степань, — розповідає Віктор Титечко. — Але очевидно, що в нових реаліях подібні проєкти ніхто не фінансуватиме. Також на відбудову садочка в Малому Вербочому виділили 12 мільйонів гривень. Цього року планували відкрити реконструйоване приміщення, але розпочалась повномасштабна війна.

Разом із тим в окрузі намагаються вирішувати поточні проблеми власними силами:

— Грейдеруємо дороги, виконуємо інші роботи з благоустрою. Нещодавно відремонтували міст із Короста на Одринки. Жителі сіл дали матеріали, також дещо профінансувала міськрада. Тобто така щоденна робота по округу проводиться, і, звичайно, не забуваємо підтримувати фронт.

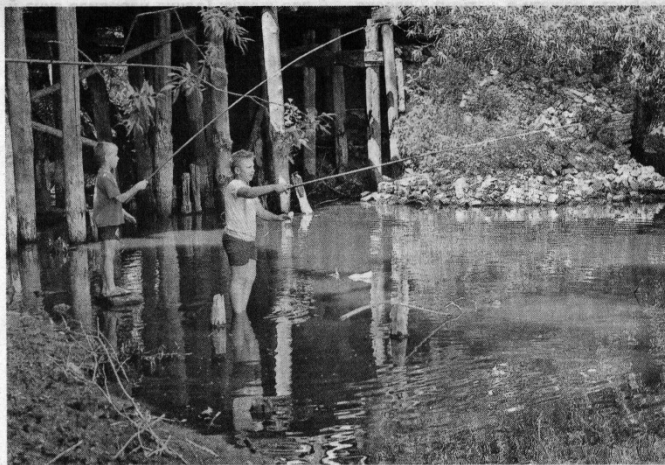
Чорниця як бізнес

Родина Кошмаків із села Мале Вербоче не пропускає жодного сезону по збору ягід. Кажуть, так можна не лише наїстися смачних вареників, але й заробити чималі гроші за доволі короткий період.

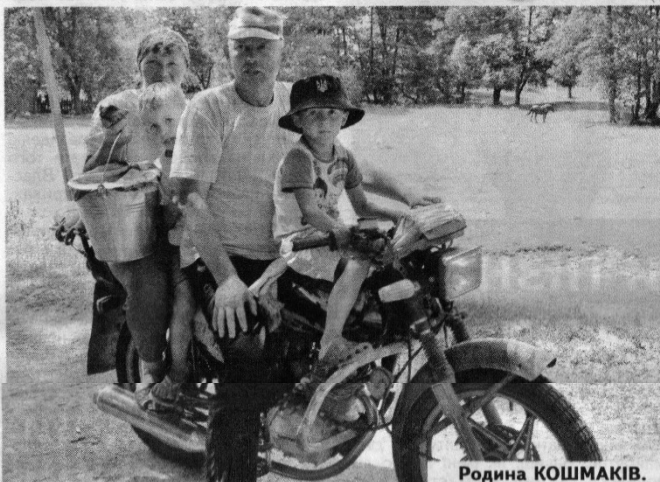
— Є такі справні люди, що можуть за день назбирати ягід на 2 тисячі гривень. А якщо ціла сім'я цим займається, то можете й самі підрахувати, який це заробіток за два тижні. Ми в середньому за сезон заробляємо 30+ тисяч гривень. Але для цього потрібно не лінуватися і ходити в ліс кожен день, — розповідає Лідія Кошмак.

Чоловік ягідниці Сергій зізнається, що не надто полюбає збирати чорницю. Усе через її розмір:

літній сезон у Коростеському окрузі

Родина КОШМАКІВ.

— Якби ті ягоди були хоч би як вишні — то інша справа, а так, їх дуже важко збирати. З самого ранку встаєш, потім цілий день із зігнутим хребтом шукаєш ту чорницю, що під вечір спину не відчуваєш. А ще потрібно спшити. Бо зараз по лісі вже багато таких збиральників. Роботи немає, за кордон не випускають, от більшість і пішла на ягоди. Тому хоч цього року чорниця вродила, але й очохих побільшало.

Здає ягоди сім'я Кошмаків оптовиком у селі. Наразі приймають по 75 гривень за кілограм. При цьому неважливо, яким чином вони зібрані — гребінкою чи руками. Відтак більшість користується першим методом збору, адже головне кількість:

— Ціна 70-75 гривень хоч і прийнятна, але, звичайно, хотілося б

більше, — розповідає пані Лідія. — Ось 100 гривень за кілограм чорниць — це вже інша справа. Зараз на базарі стільки коштує один літр ягід. Але для цього потрібно ще їх продати, плюс витрати на пальне, час. Тому сільським жителям простіше здати відразу назбиране оптовиком. Головне, щоб ті не користувались нашим становищем і не маніпулювали цінами. Бо, чесно кажучи, багато для кого такий підріботок - це єдине серйозне джерело доходу. Та що там говорити, є люди, які тільки з ягід цілий рік живуть.

Дилема цін

Юхим Кошмак має власну косарку й, попри дефіцит пального, питання заготівлі сіна для власного господарства цього року вже заклав. Тому наразі зосередився

на роботі для односельців, які, за словами чоловіка, не надто активно наймають техніку через ціни. Однак, у свою чергу, пан Юхим каже, що така вартість цього року за роботу — оптимальна:

— Ціна за сотку скошеної трави в різних селах варіюється. Десь 25, а десь уже 30 гривень. Хтось, може, скаже, що це дорого, але я, як власник косарки, відповім — вона в нинішній ситуації оптимальна. Бо солярка теж подорожчала, деталі й до того були не дешеві, а зараз в ціні вже підскочили, один підшипник коштує 130 гривень. І, звичайно, свою роботу потрібно враховувати. Однак, зізнаюсь, попит на послугу знизився, бо як не крути, а для людей це дорого.

Чоловік розповідає, що минулого року клієнт платив за таку ж площу 12-15 гривень. І збільшення вартості вдвічі змушує людей брати коси в руки:

— Я вже й сам намагаюсь економити й зайвий раз трактора не заводити. Тому, якщо якась невеличка ділянка, то беру звичайну косу, але люди по селах так косять гектари.

Перші жнива в окрузі

Сім'я Покотил із Короста першою в окрузі відкрила сезон жнив. Розпочали ж цьогорічний збір з озимого ячменю, а жито та тритикале залишили дозрівати:

Юхим КОШМАК із Малого Вербчого.

— В Одеській області цю культуру починають жати ще в середині червня. Тепер для нашого регіону настала пора. Який урожай? Тут поле соток на 15-20, але пів бункера набиралось. Це доволі добрий показник.

Комбайнер Анатолій розповідає, що жнива цього року необхідно провести у вкрай стислі терміни. Причина очевидна — війна:

— Раніше, якщо хороший урожай, то залишалася лише проблема погоди. А зараз додалася ще й війна. Тому хоч у нас тут бойові дії не ведуться, але самі розумієте, ситуація може змінитися дуже швидко. Тому поля потрібно прибрати.

На питання, яка буде вартість роботи комбайна для людей, пан Анатолій відповідає, що все залежить від подальших цін на пальне:

— Коли по всьому району відуть комбайни молотити, тоді готовий буду сказати, скільки коштує моя робота, а зараз працюю для себе, тож поки питання ціни риторичне. Можу сказати лише, якщо солярка буде дорога, то й жнива будуть дорожчими.

Вадим НОВАК.

Фото Василя СОСЮКА.

Комбайнери ПОКОТИЛА на жнивах.